

ineens was de vonk er weer en zagen wij een kunstenaar, die ons ontroerde met werk van groote innigheid en zeer schoone kleur.

Wij moeten hem naar zijn beste werk beoordeelen; doen wij dat, dan kunnen wij zeggen, dat hij veel te weinig is gewaardeerd en dat hij een schilder van bijzondere waarde is geweest, een dierenschilder en stillevenschilder, die werken naliet, welke, naar ik vermoed, niet aan den smaak van een tijd onderhevig zullen zijn.

J. SLAGTER.

R. MARTINEZ IN DE KUNSTZAAL D'AUDRETSCH, DEN HAAG.

In de Kunstzaal d'Audrets ch stelt de schilder R. Martinez eenig werk ten toon uit de laatste twee jaren; meest stillevens van bloemen en vruchten, een paar landschappen, een enkel portret en een merkwaardig vierdeelig kamerschut, het laatste zoowel in ontwerp als uitgevoerd. Martinez, de Cubaan is — wij weten het allang — een raschilder: het schilderen moet voor hem een even noodzakelijke levensfunctie zijn als het ademen. En omdat hij blijkbaar een krachtige, expansieve natuur is, hebben al zijn werken kracht van uitdrukking, spanning (materieele), frischheid en zonnigheid. Over het algemeen is zijn werk niet heel modern, noch van vorm, noch van inhoud. Hier en daar zijn sporen aanwezig van een doorleden cubisme; wat den inhoud betreft, is er een vrijwel algeheele afwezigheid van dieper leven. De uiterlijke, zinnelijke schoonheid der dingen is met zuidelijk brio verrukkelijk weergegeven, maar hun ziel — zooals Floris Verster die kon oproepen — zien wij niet. Daarom houd ik Martinez wel voor een sympathiek, zeer begaafd schilder, maar voorloopig nog niet voor een groot, richting gevend kunstenaar. Maar misschien komt dat nog. Wij kunnen Martinez ook thans genoeg waardeeren om zijn formidabele schilderskwaliteiten en om zijn lachend-sterke, gezonde kunst, die een noodzakelijk tegenwicht biedt voor vele bloedeloze moderne bedenksels. Het werk schalt en schatert aan den wand, zonder dat het ook maar eenigszins vulgair is. Integendeel, altijd weet Martinez zijn kleur bij alle expansie te binden tot een schoone harmonie. Nooit is er een vals ch effect. Soms is er een groote, stille teederheid — zoo in zijn stilleven van een viool naast stroobloemen, die wijst naar een potentie om dieper te schouwen. Altijd heeft zijn werk iets sterkerpersoonlijks; het is niet „geleend”. Merkwaardig is b.v., hoe deze zuiderling een Hollandschen koestal van binnen zag: staande achter een paar liggende koeien laat hij ons kijken over de blauw-glanzende ruggen, prachtig-gespannen, der beesten, naar de boerenmeid met haar emmers, een groot gehouden figuur, voortreffelijk gekarakteriseerd.

Voor het groote kamerschut is er een kleine schets in olieverf: exotisch